

KAHRAMANIN DOĞUŞU

KARTALLAR EFSANESİ 1

JIN YONG

DESTEK
MEDYA
GRUBU

© ATHİCA: 351
ROMAN: 58

JIN YONG / KARTALLAR EFSANESİ 1: KAHRAMANIN DOĞUŞU

A Hero Born: Legends Of The Condor Heroes Vol.1

Copyright © 1957, 1976, 2003 by Jin Yong (Louis Cha). All rights reserved
Original Chinese edition published by Ming Ho Publications Corporation
Limited, Hong Kong. This Turkish edition is published by arrangement of
Ming Ho Publications Corporation Limited &
Destek Yapım Prodüksiyon Dis Ticaret A.Ş.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Çevirmen: İrem Erdoğan

Editör: Kasım Hasan Ünal

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Derya Balcı

ATHİCA: Kasım 2025

Yayıncı Sertifika No: 43196

ISBN: 978-625-5610-78-2

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkkan.com

[f](#) athicabooks [i](#) athicabooks [t](#) athicabooks

[d](#) athicabooks [e](#) info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 77699 **Tel:** (0212) 613 30 06

GİRİŞ

SEVGİLİ OKUR,

Bu hikâye bir anlatıcıyla başlıyor.

Kuzeyden gelen bir haberle, ezici bir yenilginin ve utancın hikâyesiyle; büyük Çin İmparatorluğu'nun parçalanıp güneye kaçıyla başlıyor.

Ahlaksızlığın ve yozlaşmanın derinliklerine batmış bir sarayın, Çin halkını feda etmeye razı oluşuyla başlıyor.

İki vatanseverin, dövüş sanatlarını kendi kendine öğrenmiş iki çiftçinin ve onların ölümünün intikamını almaya yemin etmiş bir keşişin hikâyesiyle başlıyor.

Hikâye, babaları öldüğünde henüz annelerinin karnında olan iki oğulun hikâyesidir. Bu çocuklar birbirlerinden ayrılmış, düşman ellerinde ve anavatanlarından çok uzakta büyütülmüştür.

Bu kitap, dünyanın en sevilen yazarlarından birinin kaleme aldığı, cesaret ve onur dolu bir destanın başlangıcıdır. Çin İmparatorluğu'nun bir ucundan diğerine ve ötesine uzanıp, yüzyılları kapsayan, hanedanların acımasız savaşları ve yıkıcı istilalarıyla yükselip düşüşüne tanık olacaksınız.

Bu hikâyede, vatanları için savaşan ve ölen kahramanları, kişisel çıkarları uğruna onurlarını satan hainleri göreceksiniz.

Olağanüstü kungfu yeteneklerine sahip genç kadın ve erkeklerle tanışacak, dövüş sanatları dünyasını yöneten onurlu insanlarla karşılaşacaksınız. Yarı ilahi güçlere sahip hayvanlar, büyülu ilaçlar ve zehre bulanmış silahlar...

İnsanları manipüle eden prensler, kolayca manipüle edilen annelerle yüzleşeceksiniz; ölümsüz aşka sahip erkeklere, sonsuz sadakate sahip kadınlara şahit olacaksınız.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, dünyanın çok sevilen hikâyelerinden ve unutulmaz destanlarından birinin ilk cildidir. Yüz milyonlarca hayrana ulaşan bu seri, yarım yüzyıl önce bir Hong-Kong gazetesinde yayımlanmış olmasına rağmen, şimdiye kadar İngilizceye çevrilmemişti. Jin Yong, Çin dilinde yazarlar içinde dünyanın en çok satan yazarıdır. Nesiller boyunca okuyucular, verilen mücadeleyi ve Çin'in geçmişteki görkemini yeniden kazanma çabalarını, bu satırlardan soluksuz okudular.

Birçok kişi Jin Yong'un dünyasının, Batı'daki okuyucular için fazla "yabancı" olduğunu ve çevrilemeyeceğini düşünmüştü. Ancak sevgi, sadakat, onur ve insanların yozlaşmış hükümetlere, istilacı kuvvetlere karşı mücadelesi gibi evrensel temaları içeren bu hikâyeye, herkes için tanındıktır.

Değerli okur, bu sayfalar aracılığıyla hem fantastik hem de tarihsel olaylara dayanan bir evrene adım atıyorsunuz.

Hoş geldiniz.

ANNA HOLMWOOD

BÖLÜM BİR

ANİ BASTIRAN KAR FIRTINASI

I

UÇSUZ BUCAKSIZ QİANTANG NEHRİ'NİN SUYU, günden güne durmaksızın Batı Zhe bölgesinden ve Lin'an köyünden geçip doğu tarafından denize dökülüyordu. Nehrin kenarına sıralanmış servi ağaçlarının yaprakları, ateşten yanmış gibi kıpkırmızı, tam da ağustos ayının habercisi gibiydi. Köyün ön ve arka kısmında kalan otlar yeni yeni sararmış, batan güneşin altında daha da solgun görünüyordu. İki büyük çam ağacının altında toplanan erkek, kadın ve birkaç çocuktan oluşan köylüler, zayıf ve yaşlıca bir adamın sözlerine dikkat kesilmişlerdi. Konuşan adam elli yaşlarındaydı ve giydiği *changpaonun** rengi yıkanmaktan mavi-gri bir renge dönmüştü. Yalnızca ağacın çiçeklerinin birbirine dokunuşunun sesi duyuluyordu. Adam, sol elindeki bambu sopayla ritim tuttu:

*“Açacak çiçeği olmayan küçük şeftali,
Gecenin kargalarını getiren tütün,
Eski köyü çevreleyen duvarlar,
Her zaman oranın insanıdır.”*

* Çin'de erkekler tarafından giyilen geleneksel giysi.

Birkaç kez daha ritim tuttuktan sonra şunları söyledi:

“Bu şiir, savaşın ardından her bir ailenin ve evin nasıl dağıldığını anlatır. Bir ailesi olan ve gelgitler yaşayan yaşlı adam Ye, ailesiyle sürekli ayrılıp tekrar birleşir. Jin istilası üzerine birbirlerinden koparlar, ardından zor da olsa Weizhou’da birleşirler. Fakat evlerinin yerle bir olduğunu görünce başkent Kaifeng’e gidip yeni bir geçim kaynağı aramaktan başka çareleri kalmaz. Ne şanssızlık ki büyük bir felaketle karşılaşır. Kaifeng’de Jin ordusuyla yolları kesişir ve komutan yaşlı Ye’nin kızını görür. Atından indiği gibi onu yakalar. Atın üstüne koyup şöyle der:

‘Küçükhanım, benimle gelip efendimize hizmet edeceksin.’

Kız, ne yapsın, ölümü göze alarak ona engel olmaya çalışıp bağırır.

‘Eğer bana itaat etmezsen şuracıkta aileni katlederim!’ der komutan ve elindeki gürzü kaldırdığı gibi kardeşinin kafasına vurur.

Bay ve Bayan Ye korkuyla donakalır önce, sonra oğullarının cansız bedenini kolları arasına alıp bağırarak ağlarlar. Komutan eline yeniden gürzü aldığı gibi onların da işini bitirir. Küçük kız ağlamayıp şöyle der:

‘Bu kadar kızmayın. Sizinle geleceğim!’

Komutan, alıp eve götürecekken küçük kız beklenmedik bir şekilde aceleyle komutandan kaçmaya çalışır. Onun hançerini alıp karnına saplamak ister. Anne babasının öcünü almak istemiştir ama yeterince hızlı davranamaz. Mücadele konusunda tecrübeli olan komutan, kızı yere düşürür ve bağırır:

‘Seni kaltak!’

Ne yazık ki hançer çoktan kızın boğazına girmiştir...”

Adam hem konuşuyor hem de şarkısını söylüyordu:

“Ay yüzlü güzel kız,
Ruhun mezara gitti.”

Onun sesi dışında duyulan tek şey, köylülerin kızgın iç çekişiydi. Adam devam etti:

“Ne güzel söylenmiş: Sakın kalbinize ihanet etmeyin, yüzünüzü Tanrı’ya çevirin. Kötülüğün cezası yokmuş gibi, yeryüzünde zalimlik baskın geliyormuş gibi...”

Fakat Jin ordusu, Song Hanedanlığı’nı ele geçirdi. Yeryüzündeki her yeri yakıp yıktılar, eziyet ettiler, hiçbir şekilde durmadılar. Yaptıklarının cezasını da çekmediler. Song Hanedanlığı’nın da bunda payı vardı. Çin’in çok fazla güçlü askeri vardı fakat tek yaptıkları gelip şöyle bir kolaçan etmek ve sonrasında bizi ölüme terk etmekte. Bay Ye’nin kızının yaşadığı felaket gibi, Jiangbei boyunca yaşayan binlerce insan gibi... Orada olmak ‘Jin ordusu ne zaman gelecek?’ korkusuyla yaşamaktı.”

Köylüler ellerindeki birkaç kuruşu adamın önündeki kaba koydular. Zhang Shiwu, onlara teşekkür etti ve kuruşları cebine koyup ayrılmak üzere ayağa kalktı. Köylülerin arasından yirmili yaşlarında bir genç, “Bay Zhang siz kuzeyden mi geldiniz?” diye sordu kuzey aksanıyla.

Zhang Shiwu karşısındaki yapılı gence baktı.

“Elbette...”

“Bu genç dostunuzla içki içmeye ne dersiniz?”

“Yabancı birinden böyle bir iyilik görmeye alışkın değilim.”

Genç adam güldü.

“Birkaç kadehten sonra artık yabancı olmayız! Benim adım Guo Xiaotian.” Yanındaki soluk tenli olan kişiyi işaret etti. “Bu arkadaş da Yang Tiexin, az önce anlattığınız hikâyeyi dinliyorduk ve sormak istediğimiz birkaç soru var.”

“Elbette, sorun değil...” dedi Zhang Shiwu. “Bugün sizinle tanışmamın elbet bir sebebi vardır.”

Guo Xiaotian onu köyün girişindeki küçük bir içki dükkânına götürdü ve hep birlikte oturdular. Dükkânın sahibi topal bir adamdı. İki değneği ile yavaş yavaş yürüyüp pirinç şarabını getirdi. Bir tabak fasulye, bir tabak fıstık, biraz tofu ve üç tane tuzlanmış yumurtayı masaya koydu. Ardından kendisi kapı eşi-

ğine oturup günbatımını izledi ve gelen üç adama gözücuyla bile bakmadı. Guo Xiaotian kadehleri doldurdu.

“Böyle bölgelerde et yalnızca belirli günlerde satılıyor; şu an için elimizde yalnızca içki var. Lütfen mazur görün.”

“En azından içki var...” dedi Zhang Shiwu. “Aksanınıza bakılırsa ikiniz de kuzeydensiniz sanırım.”

Yang Tiexin cevapladı:

“Evet, aslında Shandong’daydık. Jin ordusunun köpeklerine katlanamadığımız için üç yıl önce buraya geldik ve insanların çok sevdik. Daha az önce ‘Jin ordusunun gelmesi korkusuyla yaşamak’ dediniz, sizce buraya gelirler mi?”

Zhang Shiwu iç çekti.

“Jin ordusunun buraya gelmeyi istemeden geçirdiği bir gün bile olmamıştır ki zaten bu da onların değil, Lin’an’daki Song Hanedanlığı’nın alacağı bir karardır.”

Guo Xiaotian ve Yang Tiexin şaşırıldı:

“Neden böyle dediniz?”

“Biz onlardan yüz kat daha kalabalığız. Yüz kişi Nüzhen’in bir kişisi ile savaşa bize nasıl karşı koyabilirler? Song Hanedanlığı, Huizhong, Qinzong ve Gaozhong tarafından Jin ordusuna teslim edildi. Bu üç imparator halkı aşağıladı ve Jin askerlerine karşı gelen generalleri görevden aldılar veya öldürdüler. Kendi elleriyle teslim ettiler resmen! Jin ordusu da bunu reddetmedi elbette... Yani kısacası, neden buraya da gelmesinler?”

Guo Xiaotian elini sertçe masaya vurdu, tabaklar ve kadehler sarsıldı. Yüksek bir sesle, “Tabii ya!” dedi. “O zamanlar Hui Zhong, yaşlanmadan sonsuza dek yaşamak istiyordu. Cai Jing, Zhu Mian ve Wang Fu gibi imparatora yardım eden utanmaz insanlar, Tong Guan ve Liang Shicheng gibi boş konuşanlar, Gao Qiu ve Li Bangyan gibi tek mahareti imparatoru eğlendirmek olan insanlarla çevriliydi her yanı. Hiçbir devlet işiyle ilgilenmiyordu. Ya ölümsüzlük arayışıyla ya da onu bunu çizmekle geçiriyordu vaktini yahut emrindekileri tuhaf çiçek ve taşlar bul-

sunlar diye oraya buraya gönderiyordu. Jin ordusu geldiğinde başka çaresi kalmadı ve tahtı oğlu Qinzong'a devretti. O vakitte devletine sadık biri olan Li Gang başkent Bianliang'ı korumaya çalıştı. Diğer generaller de askerleriyle geldiler. Jin ordusu saldırıda başarısız olunca çekilmek durumunda kaldı. İmparator Qinzong bazılarının sözlerine inanarak Li Gang'ı görevden aldı ve güvenilir generaller yerine, kendisini 'gökteki tanrılarla çağırabilecek bir büyücü' olarak adlandıran Guo Jing'den, devleti korumasını istedi. Gökteki tanrıların umurunda olmadı tabii... Başkent bu durumdan nasıl etkilenmesin? En sonunda ikisi de Jin ordusu tarafından esir alındı. Yaptıklarının sonucuna katlandılar ama olan Çin'in milyonlarca insanına oldu."

Guo Xiaotian ve Yang Tiexin bunları hatırladıkça daha da sinirleniyordu.

"O iki imparatorun Jin ordusu tarafından esir alındıklarını duymuştuk, gökteki tanrılar da... Ama şaka olduğunu düşünmüştük. Bunlar gerçek olabilir mi?" diye sordu Guo Xiaotian.

"Şaka olan neymiş?"

"Sonrasında Kang Wang, Nanjing'de imparator oldu. Yue gibi güvenilir ve cesur generalleri vardı. Kuzeye saldırsaydı kaybedilen toprakların hepsini almasa da en azından başkent Bianliang'ı geri alırdı. Fakat Qin Hui işleri karıştırıp General Yue'yi öldürdü."

Zhang Shiwu iki gencin ve kendisinin kadehini doldurdu, bir dikişte içti.

"General Yue'nin şöyle bir sözü vardı: 'Açken barbarların etini ye, susayınca Hunların kanını iç.' Bu sözler cidden biz Çinlileri anlatıyor. Ah, bu Qin Hui de ne şanslıymış, altmış yıl önce doğmamış olmamız çok yazık!"

"Altmış yıl önce doğmuş olsaydık ne olurdu?"

"Siz iki kahraman Lin'an'a gidip o haini yakaladınız, üçümüz de onun etini yer, kanını içerdik. Burada oturup şarap içmemize gerek kalmazdı."

Üçü birden güldü. Yang Tiexin, şarabın bittiğini görünce bir şişe daha istedi. Üçü de durmadan Qin Hui'ye lanet okuyordu. Topal adam birkaç tabak daha getirdi ve onların büyük bir keyifle lanet okuduğunu duyunca bıyık altından güldü. Yang Tiexin ona baktı.

“Ne oldu Qu San? Bu yaptığımızın doğru olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“İyidir, doğrudur, yanlış olan ne olabilir ki? Ama General Yue'yi öldürmek isteyen Qin Hui olmadığını duymuştum.”

Üçü de şaşırdı.

“Kim o halde?”

“Qin Hui'nin işi başbakanlıktı. İşini yapsa da yapmasa da başbakandı sonuçta. Fakat General Yue Jin, devletini yıkıp iki imparatoru tekrar geri getirmek konusunda kararlıydı. Bu iki imparator geri döndü diyelim, İmparator Gao Zong ne yapacaktı?”

Sözlerini bitirip aynı yere geçip oturdu. Gökyüzüne dalgın dalgın baktı. Qu San görünüşüne bakılırsa kırk yaşlarındaydı ama kambur sırtı ve ağarmamış saçlarıyla arkadan bakıldığında oldukça yaşlı görünüyordu. Dışarıdan küçük bir kızın sesi duyuldu.

“Kaplan öldürdüm! Babam için üç kaplan öldürdüm! Geliyorlar, geliyorlar!”

Bir horoz kendini uçarak içeri attığında, elinde ateş yakmak için çubuklar tutan kız da içeri girdi. Beş altı yaşlarındaydı. Saçları örülmüş, üstü başı çamur içindeydi. Qu San'ı gördü ve gülerek, “Baba, kaplan öldürdüm!” dedi.

“Aferin kızım. Kaç tane öldürdün?” dedi Qu San gülümseyerek.

“Kocaman üç tane kaplan öldürdüm. Bir, altı, beş tane! Babam için. Kızın da bir tanesini yiyecek!”

Horoz kapıdan çıkıp kaçtı, kız da onun peşinden gitti. Zhang Shiwu:

“Evet, dediği doğru. General Yue’yi öldüren korkarım ki Qin Hui değil, İmparator Gao Zong’dur. Zaten oldu olası utanmazın biriydi; böyle şeyler yapmış olabilir.”

Guo Xiaotian:

“Ne yapmış ki?”

“O zamanlar General Yue zaferlerle geri dönüyordu. Bir sürü Jin askerini öldürdü, direnmeye güçleri yoktu zaten. Çin halkı da Moğolların yollarını kesiyordu. Jin ordusu panik halindeyken, birden Gaozong’dan mektup geldi, barış teklif ediyordu. Jin imparatoru da barış konusunu konuşabileceklerini ama önce General Yue’nin öldürülmesi gerektiğini söyledi. Bu sebeple Qin Hui canice bir plan yapıp generali öldürdü. General Yue, aralık ayında öldü ve yalnızca bir ay sonra, ocak ayında barış antlaşması yapıldı. Song ve Jin devletleri, Huai Nehri’nin yatağını sınır olarak belirlediler. Bu barış mektubu nasıl yazıldı sence?”

“Ne kadar yüz­süzce!” dedi Yang Tiexin.

Zhang Shiwu da ona katıldı:

“Evet, cidden öyle. O mektubu biliyorum. İmparator Gaozhong’un adı Zhao Gui idi. Mektupta da şöyle diyordu: ‘Bana iyilik yapıp sınır devleti olmamıza izin verdiniz. Nesiller boyu size sadık olacağız. Her sene imparatorun doğum gününde iki yüz elli bin gümüş, iki yüz elli bin top ipek göndereceğiz.’ Sadece kendisi değil, kendinden sonraki nesli de onlara köle yapıyor! Biz Çin halkını da köle haline getirmiyor mu?”

Guo Xiaotian masaya sertçe vurdu, kadehteki içki masaya döküldü.

“Yüz­süz! Yüz­süz!”

“Askerler ve halk bunu duyunca büyük bir hü­zün ve öfke yaşadılar...” dedi Zhang Shiwu. “Huai Nehri’nin kuzey tara­fındaki halkın kalbi, toprakların geri alınamaz halde olduğunu görünce kan ağladı. Gao Zong tahtının sağlam olduğunu gördü ve bunu Qin Hui’nin başarısı olarak saydı. Gao Zong, tahtını

oğlu Xiao Zong’a, o da oğlu Guang Zong’a devretti. Gelecekte nasıl bir hal alacak, söylemesi çok zor!”

“Neyi söylemesi zor? Köy burası, istediğini söyleyebilirsin! Lin’an gibi söylediğin şeylerin duyulup başına bela açmasından endişelenme! Han Tuo Zhou’yu hain olarak görmeyen var mı? Ülkeye zarar verme konusunda aynı Qin Hui gibi.”

Konu bugüne gelince Zhang Shiwu cesaretini toplayamadı. Şarabını içti.

“Sizlere rahatsızlık verdim ama bir tavsiyem olacak: İkiniz de cesur insanlarsınız, başınıza bela açmamak için konuşmalarınıza ve davranışlarınıza dikkat etmelisiniz. Böyle bir zamanda biz sıradan insanlar karnımızı doyurmakla yetinmek durumundayız. Ne demişler: Dağların ötesindeki tepeler, tepelerin ötesindeki kuleler, Batı Nehri’ndeki şarkılar ne zaman son bulacak? Güney rüzgârlarının esintisi insanı sarhoş ediyor, Hangzhou ve Bianzhou boyunca...”

Yang Tiexin, “Bu hangi hikâyenin şiiri?” diye sordu.

“Hikâye değil. Song Hanedanlığı’nın Batı Nehri’nin kıyısında içip eğlendiklerini, dans ettiklerini ve nesiller boyunca Hangzhou’yu başkent yapmayı planladıklarını, eski başkent Bianliang’a dönmek istemediklerini anlatıyor.”

Zhang Shiwu, sarhoş bir halde Lin’an’a gitmek için yola çıktı. Hâlâ Yue Fei’in, “Man Jiang Hong” şiirini mırıldanıyordu.

“Jingkang’ın rezilliği hâlâ silinmedi, pişmanlık ne zaman yok olacak?”

Guo Xiaotian içkinin parasını ödedi ve Yang Tiexin ile evlerine dönmek için kalktılar. Komşuydular.

Evin önüne vardıklarında Guo Xiaotian’ın eşi Li Ping tavukları yakalayıp kümise sokmaya çalışıyordu. Onları görünce güldü.

“İkiniz yine içtiniz demek! Yang ağabey, eşinle gel de hep birlikte yemek yiyelim.”

Yang Tiexin de güldü:

“Pekâlâ, geliriz. Bizde de bir sürü var. Sırf israf ama kesmeye fırsat olmuyor. Hep sizdekileri yiyoruz.”

“Senin eşin çok yumuşak kalpli bir kadın, bunları daha yavruyken besleyip büyüttüğümüz için kesmeye gönlü elvermiyor.”

“Ben keseyim diyorum ama ağlayıp sızlanıyor çocuk gibi! Gerçekten gülünç... Bu akşam ava gideyim, yarın akşam da ben sizi davet ederim...” diyerek güldü Yang Tiexin.

“Lafı mı olur? Bu akşam birlikte avlanalım...” dedi Guo Xiaotian.

2

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE GUO VE YANG, köyün batı tarafında ağaçların arasına saklanmış, ellerinde ok ve yay tutarak yabandomuzu veya sarı geyik avlamayı bekledi. Bir saat geçmişti ancak hiçbir ses yoktu. Sabırsızlanmaya başlamışlardı ki köyün dışından, “çın çın çın” diye sesler geldi. İkisi de şaşkın bir şekilde bunun ne olabileceğini düşündüler. O anda uzaktan birinin sesi duyuldu:

“Nereye? Dur hemen!”

Ardından bir gölge ormana girdi. Ay ışığı bedenine vurunca Guo ve Yang onun topal Qu San olduğunu gördüler. Değneklerine yaslanarak yürüyordu. Sol elindeki değnekle yere vurarak ses çıkardı ve ardından sıçrayıp ağacın arkasına saklandı. Bu hareketi büyük bir ustalıkla yapmıştı. Guo ve Yang bu durum karşısında oldukça şaşkındı. Topal birinin kungfu konusunda bu kadar becerikli olmasını beklemiyorlardı.

Otların arasına saklandılar. Kıpırdamaya cesaretleri yoktu.

Kendi aralarında konuşarak yaklaşan üç kişinin ayak sesleri duyuldu. Hepsi askeri üniformalar giymişti ve ellerinde parlak bıçaklar vardı. İçlerinden biri bağırdı:

“Hey topal, gördüm seni! Diz çöküp teslim oluyor musun, olmuyor musun?”

Qu San ağaçların arasında hareket etmeden, öylece saklanıyordu. Diğer üçü adım adım ona yaklaştılar. Qu San ağacın arasından birden değneğini fırlatıp güçlü ve hızlı bir şekilde askere sapladı. Asker yere düşüp acıyla inledi. Diğer ikisi de ellerindeki bıçakla Qu San'a saldırdı. Qu San, diğer değneği yere dayayıp sola doğru uçu ve bıçak saldırısından kurtuldu. Değneği askerin yüzüne uzatan Qu San, becerikli askerin bıçakla savunmaya geçmesi üzerine değneği geri çekip yere yasladı ve sağ değneğini diğer askere doğru savurdu. Her iki değneği de büyük bir ustalıkla kullanıyordu. Birinden destek almasına rağmen, diğeri ile karşındakilerle savaşıyor ve pes etmiyordu.

Guo ve Yang, Qu San'ın sırtında bir şey taşıdığını gördü. Büyük bir yük gibi görünüyordu. Askerin biri bıçağıyla pakete vurdu, ses çıktı ve paket parçalandı. Onlar sevinçle bağırırken Qu San bu sırada birinin başına vurdu. Diğer şok olup kaçmaya başlayınca, içinden bir şey çıkarıp ona doğru fırlattı. Ay ışığında disk gibi görünen siyah şey havada savrulup "çın" sesiyle askere saplandı. Acı içinde bağırıp bıçağı elinden düşüren asker, yavaşça yere düştü. Ardından hareketsiz kaldı. Görünen o ki ölmüştü. Guo ve Yang, bu topal adamın bu kadar kısa sürede üç kişiyi birden öldürmesine çok şaşırmış, böylesine dövüş teknikleriyle ilk kez karşılaşmışlardı. Kalpleri hızla çarpıyor ve nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı. Bu adam, askerleri öldürmüştü ve bu çok büyük bir suçtu. Eğer orada olduklarını fark ederse kendilerini öldürüp tanıkları ortadan kaldırırdı. "İkimiz bunun üstesinden gelemeyiz..." diye düşündüler.

Qu San, "Guo, Yang ortaya çıkın hadi!" dedi.

İkisi de korktu ama çalıların arasından çıkmak zorunda kaldılar ve ellerindeki mızrakları sıkıca tuttular. Yang Tiexin, Guo Xiaotian'ın elindeki mızrağa bir göz atıp iki adım öne çıktı. Gülümsedi Qu San.

"Yang, nişancılığını kullanıyorsun. Senin mızrağın idare eder ama kardeşin kısa bir mızrak kullanıyor, onun için uy-

gun değil. Bu sebeple onun önünde durman çok güzel, iyi bir dostsun.”

Yang Tiexin düşüncesinin böyle anlaşılır olmasına şaşırıldı. Qu San devam etti:

“Mızraklarınız elinizde olsa bile, beni yenebilir misiniz?”

Guo Xiaotian başını salladı.

“Hayır, biz resmen körmüşüz. Köyümüzde böylesine yetenekli biri olduğunu fark edememişiz!”

Qu San bir yıl önce eşi öldükten sonra Niu köyüne gelmiş ve küçük bir içki dükkânı açmıştı.

Qu San başını sallayıp iç çekti.

“Sakatım ben; ne yeteneğinden söz ediyorsun? Eskisi gibi olsaydım bu üçünün işini bitirmek için bu kadar çaba harcamazdım. İşe yaramaz adamın teki oldum resmen!”

Guo ve Yang konuşmadan birbirlerine baktı.

“Onları gömmek için bana yardım eder misiniz?”

Bir kez daha birbirlerine baktılar. Yang Tiexin, “Olur!” dedi.

İkisi mızraklarıyla çukur kazıp cesetleri çukura koydular. Yang Tiexin o siyah disk gibi şeyi gördü tekrar. Askerin başına saplanmış halde duruyordu. Demirden yapılmıştı ve sekizgen-di. Kan lekesini silip Qu San’a uzattı.

“Çok teşekkür ederim.”

Qu San, diski bohçasına koydu ve dağılmış diğer şeyleri tek tek toplayıp düzenledi. Guo ve Yang bir yandan çukuru kapatırken bir yandan Qu San’a baktılar. Üç rulo parşömen, bir sürü pırl pırl altın ve yeşim taşı gördüler bohçasında... Qu San, altınlardan birkaç parça seçip onlara uzattı.

“Bunları Lin’an Sarayı’ndan çaldım. Halkı zor duruma düşürüyorlar. Bu nedenle bir iki şey almam hırsızlık sayılmaz. Bunları size hediye etmek istiyorum.”

Gerçekten de bunları Lin’an Sarayı’ndan çaldığını anladılar. Qu San, tereddüt etmelerine kızdı: